

ДО ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ
А.Д. № 1736/01г.

ПИСМЕНА ЗАЩИТА

от адв. Александър Емилов Кашъмов, САК

ул. "Три уши" № 3 ет.4

пълномощник на жалбоподателя по а.д. № 1736/01г.

Уважаеми Господа /Госпожи/ Върховни съдии,

Моля да отмените обжалвания отказ да се предостави информация и като признаете правото на жалбоподателя на достъп до поисканата информация, да решите делото по същество, като в допълнение към изтъкнатите в жалбата до ВАС доводи прибавям следното:

I. Решението за отказ /рег. № 94-К-09/14.12.00г./, е постановено в нарушение на материалния закон поради погрешното тълкуване на разпоредбата на чл.13 ал.2 т.1 от ЗДОИ, направено в същото решение. Видно от него, въпросната разпоредба е сметната за императивно обвързваща задължения по закона субект да откаже достъп до поисканата информация, стига само да констатира, че тази информация попада в хипотезата на чл.13 ал.2 т.1. Това тълкуване обаче е неправилно. За разлика от случаите, когато основание за отказ да се предостави достъп до обществена информация е държавна или друга защитена от закона тайна, в случаите по чл.13 ал.2 т.1 задълженият субект действа в условията на оперативна самостоятелност, т.е. законът както му дава правото, така и му възлага задължението да се произнесе, като вземе предвид конкретната правна и фактическа обстановка. От **правна страна** задълженият субект е длъжен да установи дали поисканата обществена информация е служебна такава по смисъла

на чл.11 от ЗДОИ, дали е свързана с подготовката на актовете и дали е с несамостоятелно значение. След като са налице вече тези предпоставки, от **фактическа страна** задълженият субект трябва да прецени дали е налице необходимост да се ограничи достъпът до обществена информация в конкретния случай. Такава необходимост ще е налице, ако разкриването на информацията би накърнило някое от изброените в чл.41 ал.1 изр.2 от Конституцията и чл.5 от ЗДОИ защитени права и интереси: правата на другите, националната сигурност, общественения ред, народното здраве и морала.

Преценката за това дали в конкретния случай е необходимо да се ограничи правото на достъп е право и задължение на задължения субект, който смисъл на текста на разпоредбата на чл.13 ал.2 т.1 се разкрива посредством граматическото тълкуване на употребения израз “може да”. Неправилното тълкуване на тази разпоредба като указваща на задължения субект да действа при условията на обвързана компетентност води до неправилно приложение на материалния закон, както е станало в случая. Ответникът не е разгледал изобщо въпроса необходимо ли е с оглед фактическата обстановка да ограничи достъпа до информация, а се е задоволил единствено с констатацията, че информацията попада в хипотезата на чл.13 ал.2 т.1 от ЗДОИ. От това все още не следва обаче, че е налице необходимост да се ограничи достъпът до обществена информация. Тъкмо тази фактическа необходимост е призван да установи задълженият субект в тази хипотеза въз основа на фактите. Нещо повече, правилото на чл.13 ал.1 от ЗДОИ въвежда принципа на достъпност на служебната информация, а хипотезата на чл.13 ал.2 т.1 е една хипотеза на изключение от принципа, което следва да се тълкува стеснително и да се прилага след изискването от закона внимателно преценяване на фактическите обстоятелства. Още повече че, задълженият субект е длъжен да прецени и възможността да предостави частичен достъп до поисканата информация /чл.7 ал.2 от ЗДОИ/.

Неспазването от страна на ответника на законовото задължение да сложи на преценка от фактическа страна поисканата информация, съдържаща се в протокол № 121/28.07.2000г., като провери накърнява ли се нечие право или интерес при

предоставянето ѝ, е довело до накърняване на правото на жалбоподателя на достъп до обществена информация поради нарушение на материалния закон.

II. В същата си част решението е постановено в отклонение от целта на закона. Общественополезната цел, която законодателят е имал предвид при установяването на разпоредбата на чл.13 ал.2 т.1 е задълженият субект да прецени дали да предостави достъп до информация или да го ограничи, като направи внимателно въз основа на конкретните обстоятелства необходимия баланс между правото на всеки на достъп до обществена информация, от една страна, и наличието на друго защитено право или интерес, от друга. При тази преценка задълженият субект трябва да вземе предвид: принципа на пълнота и откритост на информацията /чл.6 т.1 от ЗДОИ/, принципа на достъпност на служебната информация /чл.13 ал.1 от ЗДОИ/ и принципа на ограничаване на правото на достъп само за защитата на определени в закон права и интереси /чл.5 и чл.7 ал.1 и 2 от ЗДОИ/. Отказът на задължения субект да разгледа фактичката обстановка и да извърши изискваната от закона преценка свидетелства за преследване на една друга, непредвидена от закона цел – да се ограничи правото на гражданите на достъп до информация, която “не ги засяга”. Не е такъв обаче смисълът на закона, който въвежда за всеки правото на достъп до всяка обществена информация, освен в случаите на предвидено от закона ограничение. ЗДОИ не предвижда “лична засегнатост” на титуляра на правото от исканата обществена информация и това е в самата същина на правото на достъп до обществена информация.

Поради гореизложеното, мотивите за отказа показват освен неправилно приложение на материалния закон, още и преследване на друга цел, а не общественополезната цел, предвидена от законодателя, при което е накърнено правото на жалбоподателя на достъп до обществена информация.

С уважение:

/пълномощник/